

en stigende Tendens. Jeg er villig til at indrømme, at den stigende Skala kan tages ikke lidet lempeligere og endda nærme sig Høifærdigheden, naar vi faae en direkte Formuebestatning ved Siden af, end naar vi ikke faae den, men den kan ikke erstattes ved en direkte Formuebestatning, fordi den Mand, der har Indtægt uden Formue, bør kunne beskattes forholdsvis høiere af sin større Indtægt, end den Mand, der har den mindre Indtægt uden Formue. De kunne altså ikke fuldstændig vække hinanden. Der kunde være Grund til at gjøre Skalaen lempeligere i det Tilfælde, man indførte en direkte Formuebestatning, end naar man ikke gjorde det. I det Forslag til Beslutning, der blev fremsat ifjor af Udvalget i en saadan lignende Sag som den, her foreligger, blev det ogsaa sagt, at man ønskede en Lov anlagt saaledes, at den med det samme kunde gjælde for Vigningen af Statskatterne. Det er jo meget naturligt, at de, der ikke ønske en direkte Bestatning til Afsløsning af de ubillige indirekte Skatter, heller ikke ønske at letteliggjøre vore Fordringer om en Reform i denne Retning ved at anlægge en Lov om den kommunale Skat paa en saadan Maade, at den lettelig kunde bruges til Statskatter, og det er ligesaa naturligt. Alt dette er naturligt, jeg stufes ikke derved, jeg paapeger det kun; man er paa dette Punkt fremdeles vore Ønsker imod, men hvad kunne vi haabe Andet? Det er imidlertid utvivlsomt sandt, at vi i dette Stykke ikke ville kunne gaa paa Afford. Det er en stor Uretfærdighed at lade det nuværende Skattegrundlag bestaa ogsaa for Statskatternes Vedkommende, og vi maa have en Reform; thi det vilde være i høieste Grad uheldigt, om vi ikke kunde bruge den samme Lov, som gjælder for Paaligning af Kommuneskatter, til Paaligning af Statskatter; thi igjennem den aarlige Paaligning ville vi jo have de forskjellige Kommunalbestyrelseres Anskuelse om Folks Forhold klart udtrykte, og vi behøvede da, naar Reglerne vare de samme, ikke nær i samme Grad Statens Tilsyn med Paaligningen af Statskatterne, som vi behøve, naar Paaligningskat sker efter forskellige Regler, og der vil selvfølgelig heller ikke forvoldes saa betydelig Uleilighed. Med Hensyn til Hartkornskatterne skal jeg slutte mig til, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Balgfreds (S. A. Hansen). Jeg tror, at det, hvis vi faae en i og for sig fornuftig Bestatning, vil være urigtigt at lade Amtsrædet bestemme, hvilke Byrder der skal paalignes paa Hartkornet. Jeg antager, at det er vanskeligt under de nuværende Forhold at gaa i alt Fald for Meget bort fra Paaligningen paa Hartkornet, naar vi ikke have andre end de nuværende Regler; men naar vi komme til en fornuftig Bestatning, maa vi vistnok have dette fastsat ved Lov. Lovens Bestemmelser over den mellemkommunale Bestatning forekomme mig ikke i

det Hele at være heldige. Jeg er enig i, hvad der er fremsat mod Slutningen af § 3, at de ene Halvdel til den Kommune, i hvilken Vedkommende ikke har Ophold, er meget for lidt, ligeledes i, at 4 Maaneders Ophold er meget for meget og det ikke alene med Hensyn til Kommunerne her omkring Hovedstaden, der paa denne Maade lettelig undgaa at faae Skat af en stor Del af deres Beboere, men ogsaa af Hensyn til mange andre Forhold. Jeg skal i saa Henseende udtrykke mig gjentag, hvad der er blevet anført af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Balgfreds, og som jeg ogsaa har bragt i Erfaring, nemlig, at Folk efter en temmelig stor Maalestok gjøre Forsøg paa at erhverve Borgefskab i Byen for en kort Tid og saa rejse deres Bei igjen, inden Skattepligten indtræder. Jeg tror ikke en Gang, at dette kan hæves ved at sætte een Maaned, man maa fastsætte den Bestemmelse, at Enhver, der vil drive en Næring, for hvilken han er nødt til at løse Borgefskab, og om det er for nok saa kort en Tid f. Ex. kun for at holde Auktion i nogle saa Dage — Noget, han vist egentlig burde have Næringsbevis til — ogsaa skal betale i det Mindste Skat for en Termin. Der er et andet Forhold, som ikke er berørt her, men som jeg ønsker at omtale. Det har sin store Vanskelighed, som saa meget Andet, der vedkommer den mellemkommunale Bestatning. Naar Nogen f. Ex. anlægger en Fabrik paa Grændsen af en Kommune og eier eller tilkjøber sig tilstødende Grunde i en anden Kommune og der opfører Arbejderboliger, da paalægger han derved den anden Kommune, som aldeles ingen Indtægt har af hans Fabrik, betydeligt forhøiede Udgifter baade til Fattigvæsen, Skolevæser og maatte endogsaa til Veivæsen. Der maatte kunne træffes Bestemmelser herimod, thi det er en stor Uretfærdighed. Det er Bestemmelser i den Retning, som savnes, og jeg tør haabe, at det ærede Udvalg vil tage Hensyn til denne Betragtning og vil foreslaa Bestemmelser i den antydede Retning. De maa kunne findes. Ved Enkelthederne skal jeg ikke opholde mig ret længe. Der er i § 8 nævnt, at fremmede Gesandter skulle være frie for Skat. Forsaavidt man tør antage, at der overalt finder Gjenfærdighed Sted, anser jeg denne Bestemmelse for rigtig. Hvad Bestemmelsen under Lit. e om pensionerede Militære angaar, som er nævnt af det ærede Medlem for Hørsens (Væjer), da finder jeg denne Bestemmelse fuldstændig paa sin Plads. Det er min Overbevisning i hvert Fald — jeg deltog i disse Loves Behandling — at det ikke var tilfjort ved Loven af 1867, at de da pensionerede Militære skulde paalignes Kommuneskat i de Kommuner, hvori de boede. Det var ikke vor Mening at ville berøve disse Mænd, der havde afluttet deres Tjeneste siundom paa en lidet fordelagtig Maade, saaledes ved Reduktionen efter den sidste Krig, noget af deres Indtægt og paa-